

[A. P. Hansen.]

derfor ikke Anledning til, efter at den højtærede Minister nu har gjort Rede for Lovforslagets Indhold, at komme ind paa Enkeltheder eller uddybe de enkelte Spørgsmaal videre, men skal kun paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Johs. Clausen: De fire store Partier i det andet høje Ting og De samvirkende Roedyrkerforeninger for Danmark har tiltraadt det foreliggende Lovforslag og erkendt det som berettiget. Der sker en Stigning i den Betaling, som ydes Dyrkerne, paa 10 Øre pr. Dobbeltcentner til 2 Kr. 20 Øre, og Melisprisen forhøjes, som nævnt, med 1 Øre pr. kg. Denne Stigning er betinget af de stigende Arbejdsudgifter og Produktionsomkostninger. Jeg er ikke i Tvivl om, at Dyrkernes Repræsentanter har krævet en større Pris, men de har altsaa resigneret af forskellige tvingende Grunde og er gaaet med til den her foreslaaede Pris.

Den højtærede Handelsminister udtalte ved Behandlingen af Forslaget i Folketinget, at han vilde betragte det som en Katastrofe, hvis vi pludselig stod uden en Sukkerordning, og heri er jeg enig med Ministeren. Jeg synes, at det vilde være fuldkommen taabeligt, om vi i en Tid, hvor Beskæftigelsesspørgsmaalet er det, der først og fremmest staar paa Dagsordenen og bliver betragtet som det vigtigste af alle Spørgsmaal, standsede en Produktion, som i Sommer- og Efteraarstiden antagelig vil kunne beskæftige 18 000—20 000 Mennesker og den øvrige Del af Aaret adskillige Arbejdere paa Fabrikkerne, og navnlig at gøre dette i en Tid, hvor man ligefrem søger efter Arbejdsmuligheder, og hvor der af den Grund oprettes adskillige Virksomheder, som alle sikkert vil erkende ikke vilde staa stærkt under normale Forhold. Det drejer sig samtidig her om en Industri, der har vundet Hævd gennem en Menneskealder, en Industri, hvori der er bundet kolossale Kapitaler, og en Industri, som netop i høj Grad skaber Beskæftigelse. Det vilde sikkert heller ikke i Øjeblikket bekomme Statskassen særlig vel at mangle de mange Millioner, som gennem Sukkerafgiften tilflyder Statskassen, og det er jo ganske givet, at det danske Folk, selv om vi ikke havde en Sukkerordning, i det væsentlige vilde opretholde sit Sukkerforbrug. Det er en kendt Sag, at dette ligger meget højt, højere end i noget andet Land i Verden, nemlig paa ca. 50 kg pr. Indbygger aarligt. I en Tid, hvor det kniber med at skaffe fremmed

Valuta, vilde Indkøb udefra af 200 000 t Sukker blive en Belastning, som ikke vilde være gunstig for Samfundet som Helhed. Derfor er det i enhver Henseende begrundet, at der gennemføres en Sukkerordning.

De 10 Øres Tillæg pr. Dobbeltcentner til Dyrkerne er afgjort ikke en Skadesløsholdelse for de stigende Omkostninger. Arbejdet i Sukkerroemarkerne bliver efter min Opfattelse ikke betalt for dyrt i Forhold til de nuværende Leveomkostninger. Man kan med god Grund sige, at en fortsat Stigning i Arbejdsomkostningerne paa dette Omraade vil føre til fortsat stigende Produktionspriser og dermed atter stigende Sukkerpriser. En fortsat Udvikling efter denne Linie vil efter min Mening blive noget af en Skrue uden Ende. Den vil føre med sig, at Arbejdsomkostningerne for andre Landbrugserhverv, der kun har Udsigt til at faa Eksportmarkedspriser, bliver i høj Grad paavirket heraf. Det er en kendt Sag, at adskillige af de Eksportproduktioner, som dansk Landbrug i Øjeblikket er beskæftiget med, ikke kan bære et fortsat stigende Omkostningsniveau, og derfor vil jeg hævde, at de 10 Øre, der er tillagt Prisen pr. Dobbeltcentner, i Virkeligheden ikke kommer Dyrkerne til gode. Det er Samfundets Betaling for det stigende Omkostningsniveau, og Landbruget faar altsaa ikke fuld Dækning herved. Sukkerordningen er derfor i Virkeligheden en absolut Nødvendighed, og Dyrkerne er i høj Grad i en Tvangssituation, naar de skal træffe den endelige Aftale om disse Forhold. Det er ganske udelukket for Sukkerroedyrkerne at omlægge Produktionen, baade af økonomiske og af praktiske Grunde. Deres Ejendomme og Bedrifter er stærkt knyttet til den fortsatte Produktion af Sukkerroer, og de maa tage de gode Aar med de onde. Der kunde jo trækkes Aar frem, som har været skæbnesvangre for disse Egnes Landbrugserhverv. Hvis der endelig skulde ske en Ændring her, maatte det ske over en Aarrække.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtigst mulig Vedtagelse her i Tinget. Vi vil paa ingen Maade forsinke Lovens Vedtagelse; Saatiden er inde, og Dyrkernes Repræsentanter har tiltraadt Forslaget, og jeg vil udtale Haabet om, at Forslaget hurtigst muligt maa blive ophøjet til Lov.

Krarup: Det foreliggende Lovforslag har haft en nogenlunde rolig Fart igennem det andet høje Ting, og her i Tinget vil det jo rimeligvis blive anbefalet af samtlige